

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Chuck Palahniuk, *Doomed*

Copyright © 2013 by Chuck Palahniuk
All rights reserved

© 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Felix Aftene, *Icar* (detaliu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

PALAHNIUK, CHUCK

Apocalipsa / Chuck Palahniuk; trad. din lb. eng. de Vlad Pojoga. –
Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3955-7

ISBN ePub: 978-973-46-4224-3

ISBN PDF: 978-973-46-4225-0

I. Pojoga, Vlad (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Printed in ROMANIA

Chuck Palahniuk

Apocalipsa

Traducere din limba engleză și note
de Vlad Pojoga

POLIROM
2013

În timp ce îndesa înăuntru hainele mele proaspăt spălate, luate de pe sârmă, buni a repetat:

— Maică-ta scria pe cărți.

Creionul și Pixul Albastru. Ferigile și firele de cimbru și petalele de trandafir.

N-am întrebat, Tweeter drag, care fusese soarta cămășii mele de chembrică distruse de spermă.

Patterson zice să culeg flori...

Leonard vrea să culeg niște flori...

Astea toate fuseseră gândurile maică-mii și ale lui buni, când erau de vârsta mea. M-am uitat la buni la fel de atentă cum mă uitam în oglindă. Pentru că acolo era nasul meu, viitorul meu nas. Coapsele ei erau ale mele. Felul cum își apleca umerii în față când mergea era felul cum aveam să merg și eu într-o zi. Până și tusea ei, aspră și neîntreruptă, urma să fie o parte a moștenirii mele. Petele de ficat de pe mâinile ei aveau să presare cândva mâinile mele. Părea un lucru imposibil: să îmbătrânești. Mă speriau toate chestiile pe care trebuia să le fac ca să am riduri.

Buni nu m-a întrebat niciodată despre borcanul cu ceai care lipsea. Nu părea să-și dea seama că purtam a doua cea mai bună pereche de ochelari pe care-o aveam. Și că, dacă înainte nu mâncam nimic, acum înfulecam totul. În Toulouse, bucătarii zic că prima clătită e întotdeauna *pour le chat*. Pentru pisică. Prima clătită e întotdeauna plină de defecte, arsă sau ruptă, așa că i-o dau pisicii. M-am decis cumva că puteam face același lucru cu defectele lui buni. Cu cât gătea și cocea mai mult, cu atât mâncam mai mult. Puteam să-i iert păcatele mâncându-le. Și, dacă nu să le iert, măcar puteam să le car în jurul șoldurilor, ca pe propria povară.

Cu fiecare îmbucătură îmi înghițeam frica și îmbătrâneam. Și mă îngrășam. În fiecare îmbucătură îmi înghițeam vina groaznică.

Cartea cu *Beagle*-ul mă învățase despre ouăle de țestoasă, dar cartea cu *Biblia* mă învăța despre Iisus Cristos și Iisus

părea să fie cel mai bun aliat pe care puteam să-l am în lupta cu părinții mei făcători-de-bine. Ce vară fusese aia. Mă făcusem cât un butoi... cât o buturugă... groaznică, de fapt. Începuse să-mi placă cititul. Și omorâsem un om. Îmi omorâsem bunicul. Și învățasem ce-nseamnă discreția.

Da, poate c-aveam unșpe ani și eram în secret o ucigașă de bunici, o snoabă pasiv-agresivă care ura nordul, dar am învățat ce-nseamnă *discreția*. În vara aia am învățat să fiu discretă și rezervată și răbdătoare: calități pe care părinții mei cândva-hipioți, cândva-punkiști, cândva-orice n-o să le aibă niciodată.

De Halloween n-am zis nimic când am văzut-o pe buni strecurându-se pe lângă mine pe vârfuri. Mă prefăceam că trag un pui de somn pe canapeaua din salon, când ea s-a strecurat până la bibliotecă și din zidul de cărți a scos una pe care n-o observasem niciodată. Ascunzând cartea în șorț, buni Minnie a dus-o în camera unde-mi făcea bagajul.

Dând dovadă de un autocontrol ieșit din comun, n-am mâncat coșulețul de pop-corn cu caramel portocaliu pe care îl pregătiserăm pentru musafirii din noaptea asta.

Când nu se uita, am tras cu ochiul în geamantan. Cartea era îngropată sub puloverele mele bine împăturite. *Persuasione* de Jane Austen. O carte pe care urma s-o ador pentru tot restul scurtei mele vieți.

Când soarele a apus peste nordul plictisitor, un pâlț de monstruleți a început să mișune prin întuneric. Au apărut scheletele. Au apărut fantomele. Veneau de peste tot, cărând fețe de pernă și pungii de hârtie. Parcă se materializau din tenebre, cu fețele murdare pline de noroi din cimitir și cu hainele lor rupte. Cu mâinile pătate de sânge, zombii și vârcolaciiăștia se împleticeau către pragul casei, unde-i așteptam buni și cu mine.

Cadavrele astea poticnite, șovăitoare urlau: „Ne dați ori nu ne dați!”, iar buni le dădea pop-corn în formă de dovleac dintr-un coș de nuiele pe care-l ținea cu amândouă mâinile.

După aia a urmat un chihăit și, la mai puțin de *doi aligatori* distanță, altul. Mi-a pus coșul în brațe și și-a acoperit fața cu șortul. În timp ce monstruleții scotoceau prin coș, ea s-a întors în salon și s-a așezat pe canapea, chinându-se să respire. Coșul din mâinile mele era din ce în ce mai ușor.

În primul val de spirite era un înger blond, un băiat a cărui față liniștită era la fel de netedă ca pâinea scoasă din cuptor. O brioadă puțin pistruiată. Aura lui subțire de păr blond strălucea gălbuie, ca untul topindu-i-se pe frunte. Avea niște aripi false, legate de spinare cu un ghem întreg de sfoară aspră, dar pe cartonul alb al aripilor, penele unei găște de fermă aborigene erau lipite cu migală. În mâinile de heruvim căra o liră primitivă, cu trei coarde, și zdrăngănea din ea, cântând:

— Ne dați ori nu ne dați, domnișoară Madison.

Căra o față de pernă ce dădea pe dinafară de batoane roșii de lemn-dulce și ursuleți din jeleu.

— Te-a ajutat Cartea Sfântă la vremuri de restriște?

În fața mea pe verandă stătea băiatul zdrențaros pe care-l întâlnisem la înmormântarea bunicuțului. Varianta nordică a lui David Copperfield. Ca și înainte, mi-am simțit carnea cum strigă după a lui. În clipa aia, în ultima noapte în casa lui buni, simțeam nevoia să-mi lipesc trupul de unșpe ani de al lui, dar mi-am înăbușit impulsul carnal zicându-i:

— Pop-corn cu caramel? Ca bonus, i-am șoptit: E plin de Xanax. Părea confuz, așa că am adăugat: E un medicament, nu un rege din Vechiul Testament. Serioasă, am zis: Nu te juca cu mașinăriile de la fermă când ești sub influența pop-cornului cu caramel.

Băiatul meu de la țară a luat câțiva dovleci. Mușcând lacom din Xanaxul dulce, s-a oprit puțin să mă-ntrebe cum fusese vara mea. Am vorbit despre cartea cu *Biblia*. În sfârșit, mi-a zis noapte bună și a plecat.

Ca să-i răspund SIDACanadienceiEmily, nu, nu i-am cerut adresa de e-mail; mă-ndoiesc că are așa ceva. Dar în timp ce

aripile lui pline de pene se îndepărtau, micșorându-se tot mai mult, odată cu pașii lui pe drumul de țară, am strigat după el:

— Festus, nu? Te cheamă Festus?

Fără să se întoarcă, și-a fluturat harpa deasupra capului într-un salut fericit. Și după asta a dispărut.

Tușind cuvintele, buni Minnie a zis:

— Nu-ți face griji, dulceață. De pe canapea, a tușit: Totul o să fie bine.

Și am iertat-o pentru c-a zis cea mai mare minciună din lume.

Am stat singură în întunericul crepuscular. Din cauza lui n-a văzut buni că se apropia cineva: o sperietoare. La baza verandei s-a oprit un bătrân sfrijit. Obrajii și bărbia îi erau la fel de ascuțite ca sculpturile pe care oamenii le făceau cu drujbele și le vindeau pe terenurile virane pline de buruieni de lângă benzinăriile din nord. Cel mai cumplit coșmar al meu devenise realitate, bunicuțul Ben stătea la marginea zdrențuită a luminii verandei. Ochii lui se holbau la mine din spatele părului cărunt, ciufulit. În timp ce harpii și vrăjitoare roiau în jurul lui și urcau treptele, privirea lui continua s-o susțină pe-a mea.

Naturalista din mine știa că asta era imposibil. Morții nu se întorc. Se întâmplă rar, Tweeter drag, să nu avem explicații pentru fenomenele naturale care se petrec. Rolul naturalistului e să descrie și să consemneze fenomenul sus-menționat, sperând că acest eveniment izolat va căpăta sens la un moment dat.

Spun asta pentru că după aia s-a întâmplat cel mai ciudat lucru posibil...

O voce afectată a întrebat:

— Pop-corn cu caramel?

Întrebarea m-a scos din transă. Lângă umărul meu stătea un puști îmbrăcat ca un egiptean din Antichitate sau ceva de genul ăsta. Făcând semn din cap către coș, a întrebat:

— Iar *pop-corn cu caramel*? Ce naiba-i cu locul ăsta?

O Maria Antoaneta de *ancien régime*¹, în rochie și cu perucă, a urcat treptele zicând:

— Da, care-i treaba cu pop-cornul cu caramel?

Purta pantofi Manolo Blahnik contrafăcuți și o geantă Coach la fel de contrafăcută.

În grupul egipteanului mai era și un legionar roman... și un punkist gen Sid Vicious cu o agrafă prinsă de obraz... Ăștia patru miroseau a sulf și a fum. Părul punkistului era albastru electric și avea creastă. Și-a băgat unghiile date cu oja neagră în coș și a scos un dovleac în formă de pop-corn întrebând:

— N-ai nimic mai de Doamne-ajută, Maddy?

Punând mâna la gură ca să nu mă audă și ceilalți, i-am șoptit:

— Sunt plini de Xanax.

Nu-i cunoșteam pe oamenii ăștia, dar aveau ceva care-mi părea cunoscut. Nu *cunoscut*. Mai degrabă *inevitabil*.

Legionarul roman a tresărit la vederea mingiuțelor portocalii și a întrebat:

— Știi cât costă astea în iad? Și-a tras un pumn în cap zicând: Alo? Pământul către Madison Spencer... Nici cât un căcat!

Indignată, i-am întrebat:

— Vă cunosc de undeva?

— Nu, a zis fata. (Era dată cu fard de ochi albastru și oja albă îi era ciobită. Din urechi îi atârnav două bucăți imense de zirconiu cubic orbitor.) Fata a zis: Nu ne cunoști, dar o să ne cunoști curând. Ți-am văzut dosarul. Cu ochii ațintiți la ceasul meu, a întrebat: Cât e ceasul?

Am întors mâna îndeajuns cât să-i arăt că era trecut de unșpe. Tusea lui buni se auzea după fiecare propoziție, după

1. Vechiul Regim (fr.) – perioada din istoria Franței cuprinsă între Renaștere și Revoluția Franceză.

fiecare cuvânt. Și, când m-am uitat iar după sperietoarea-bunicuț, dispăruse. Nici unul dintre cei patru puști n-a luat dovlecei în formă de pop-corn. Când mi-au întors spatele și-au început să coboare treptele verandei, am întrebat:

— Nu sunteți cam mari pentru asta?

Tusea a-ncetat.

Fără să se întoarcă, egipteanul a strigat:

— Doar cu vreo două mii de ani.

Fluturându-și pumnul în aer, cu arătătorul ridicat către cer, punkistul a strigat:

— Nu uita, Maddy, pământu-i pământ. Mortu-i mort. Merghând prin noapte, a strigat: N-are nici un sens să te superi.

Și, pe când se retrăgeau în întuneric, mi s-a părut că mai zăresc o siluetă alături de ei. Silueta asta purta un șorț de stambă legat peste o rochie Mother Hubbard cu pătrățele. Femeia fuma o țigară, dar nu tușea. Punkistul a atins-o pe umăr, iar ea a scos un pachet din buzunarul șorțului și i-a dat și lui o țigară. Când și-a lovit bricheta de podul palmei și a aprins-o, flacăra micuță i-a dezvăluit fața măcinată de griji. Mi-a făcut cu mâna, iar grupul a dispărut în noaptea de Halloween.

Într-un târziu, când m-am întors în salon, pe canapea mai rămăsese doar corpul lui buni. Tot ce avea ea mai bun – râsul, poveștile, chiar și tusea – dispăruse.